

Но гласа му чуха всички,
и деца и пойни птички,
животинки и мушици,
все напети хубавици.
И разцѣфнаха цвѣтята,
по горитѣ и полята...
Чакъ тогава Кукуряка
позасука си мустака
и запѣ, засмѣнѣ, унесенѣ,
пролѣтната чудна пѣсень...

Радостъ

Господъ даде топло време, —
дий, воловци, да ореме.
По браздитѣ благодатни
семена да хвърлимъ златни.
Да привършимъ, че на пладне
чудотворенъ дѣждъ ще падне.
Съ Божя радостъ отъ земята
ще поникнатъ семената.
Всѣко стрѣкче ще запѣе,
слѣнце люлки ще люлѣе,
а отъ нивата честито
ще ни гледатъ рѣжъ и жито.
Ехъ, тогава, върни дружки,
мои работни сивушки,
за труда ви благодатенъ
ще ви реца съ гребенъ златенъ.

